

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/53/2017
Identifikačné číslo spisu: 1512234040
Dátum vydania rozhodnutia: 26.09.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1512234040.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu I. L., bývajúceho v Q., zastúpeného Advokátskou kanceláriou Beňová, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Blumentálska č. 8, proti žalovanému News and Media Holding a.s., so sídlom v Bratislave, Einsteinova č. 25, zastúpenému Advokátskou kanceláriou SCHWARZ advokáti, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Podbrezovská č. 40, o ochranu osobnosti, vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 7 C 238/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 2. novembra 2015 sp. zn. 6 Co 295/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 26. marca 2015 č. k. 7 C 238/2012-305 uložil žalovanému povinnosť uverejniť na 26. strane týždenníka U. X R. na rovnakom mieste a s rovnakým typom aj veľkosťou písma ako bolo na 26. strane týždenníka U. X R. zo dňa 3. decembra 2009 uverejnené „Študovaný“ text „Ospravedlnenie“ s podtitulom a s rovnakým typom aj veľkosťou písma uverejnené „Exposlanec si z basy odskakoval študovať právo“ uverejniť ospravedlňujúci text za neoprávnené uverejnenie fotografie s podobizňou žalobcu. Žalovanému uložil povinnosť zdržať sa uverejňovania a rozširovania fotografie žalobcu, ktorá bola uverejnená v týždenníku U. X R. v čísle XX vydanom dňa 3. decembra 2009 a povinnosť odstrániť z webovej stránky na internete článok s názvom „Študovaný“ fotografiu žalobcu. Vo zvyšku súd prvej inštancie zamietol žalobu a žalobcovi uložil nahradiť žalovanému trovy právneho zastúpenia.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu aj žalovaného rozsudkom z 2. novembra 2015 č. k. 6 Co 295/2015-376 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z 26. marca 2015 č. k. 7 C 238/2012-305 v napadnutých výrokoch vo veci samej potvrdil ako vecne správny. Odvolací súd vo svojom odôvodnení poukázal na jeho predchádzajúce zrušujúce uznesenie z 25. septembra 2014 č. k. 6 Co 561/2014-241, ktorým sa súd prvej inštancie dôsledne riadil, a ktorým bol zrušený rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 15. mája 2014 č. k. 7 C 238/2012-219. K odvolacej argumentácii žalobcu

odvolací súd uviedol, že je síce pravdou, že je jeho súkromnou záležitosťou, akú vysokú školu študuje, ale na druhej strane - i keď nie je osobou verejného záujmu - jeho poslaneaná minulosť, skutočnosť, že bol vo výkone trestu odňatia slobody za spáchanie úmyselného trestného činu a skutočnosť, že práve počas výkonu trestu odňatia slobody externe študoval právo, upútava verejnú pozornosť a ide teda o verejnú záležitosť, ktorá môže byť verejne posudzovaná. K odvolacej argumentácii žalovaného odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie sa riadil právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v spomenutom zrušujúcom uznesení, v ktorom odvolací súd vysvetlil, že predmetný článok nespadá pod tzv. spravodajskú alebo reportážnu licenciu v zmysle § 12 ods. 3 Občianskeho zákonníka. So žalovaným súhlasil v tom, že výrok súdu prvej inštancie vyznieva tak, ako keby ním bola žalovanému uložená povinnosť odstrániť z jeho webovej stránky celý článok s titulkom „Študovaný“. Tento výrok však bolo nutné vykladať v súlade s odôvodnením daného rozsudku, v ktorom bola uložená jednoznačná povinnosť žalovanému odstrániť z webovej stránky iba fotografiu žalovaného. Za neopodstatnenú mal takisto aj námietku žalovaného spočívajúcu v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku. Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo všetkých jeho napadnutých výrokoch. Jediný výrok rozsudku súdu prvej inštancie vo veci samej, ktorý nebol napadnutý odvolaním, je výrok, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zdržať sa uverejňovania a rozširovania fotografie žalobcu. Žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania, pretože v konaní bol preukázaný neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu uverejnením fotografie s jeho podobizňou, ale na druhej strane nebol preukázaný zásah do jeho osobnostných práv obsahom predmetného článku, preto rozhodol, tak ako je vyššie uvedené.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“), prípustnosť ktorého vyvodzoval odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v spojení s § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.). Namietal, že odvolací súd v prípade odmietnutia jeho nárokov na ochranu jeho práva na súkromie a s tým spojených nárokov na finančnú satisfakciu nemajetkovej ujmy neposkytol riadne a vyčerpávajúce odôvodnenie, čím došlo k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Odvolací súd nevysvetlil a riadne nezdôvodnil rozpor v legitimité zásahu do práva na súkromie a v absencii legitimacy zásahu do práva na podobu v tej istej veci za tých istých okolností. Odvolací súd sa zároveň vôbec nevysporiadal s námietkami žalobcu týkajúcimi sa a ním uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, na ktorý žalobca poukázal v jeho odvolaní zo dňa 7. mája 2015, pričom takýto svoj postup nijakým spôsobom ani nezdôvodnil. Odvolací súd nedal dovolateľovi odpovede na charakter zásahu spočívajúci v hromadnej publicite zakladajúcej „ujmu v značnej miere“ a ani na jeho námietky žiadnym spôsobom nereagoval, čím mu takisto odňal možnosť konať pred súdom. Na základe uvedeného namietka nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu. Navrhoval, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu v časti, v ktorej bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie v časti zamietnutia zvyšku žalobného návrhu IV. týkajúceho sa návrhu žalobcu na uverejnenie ospravedlnenia za zásah do jeho práva na súkromie, návrhu žalobcu na odstránenie článku s názvom „Študovaný“ z webovej stránky a nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za neoprávnený zásah do práva na súkromie a do práva na podobizeň spolu s rozsudkom súdu prvej inštancie v časti zamietnutia zvyšku žalobného návrhu IV. týkajúceho sa takisto návrhu žalobcu na uverejnenie ospravedlnenia za zásah do jeho práva na súkromie, návrhu žalobcu na odstránenie článku s názvom „Študovaný“ z webovej stránky a nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za neoprávnený zásah do práva na súkromie a do práva na podobizeň. Žiada, aby dovolací súd vec vrátil odvolaciemu súdu v rozsahu zrušenia na ďalšie konanie a zároveň aby zaviazal žalovaného na náhradu trov právneho zastúpenia v dovolacom konaní vo výške 199,74 eur.

4. Žalovaný sa k predmetnému dovolaniu žalobcu nevyjadril.

5. Dovolanie žalobcu bolo podané osobne na súde prvej inštancie dňa 15. januára 2016 spolu s jeho doplnením osobne podaným na súde prvej inštancie dňa 22. januára 2016, teda za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení do 30. júna 2016 (ďalej aj „O.s.p.“). Podľa ustanovenia § 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP právne účinky úkonov, ktoré v

konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

7. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016 (15. januára 2016) za účinnosti O.s.p., dovolací súd postupoval v zmysle vyššie citovaného prechodného ustanovenia § 470 ods. 2 CSP a procesnú prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

8. Dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Na rozdiel od odvolania (riadneho opravného prostriedku), ktorým možno napadnúť ešte neprávoplatné rozhodnutie, je dovolanie mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Občiansky súdny poriadok vychádza z tejto mimoriadnej povahy dovolania a v nadväznosti na to aj upravuje podmienky, za ktorých je dovolanie prípustné. Pokiaľ je odvolanie zásadne prípustné (ak Občiansky súdny poriadok v prípade niektorých rozhodnutí výslovne neustanovuje inak), dovolanie - naopak - je prípustné, len ak to Občiansky súdny poriadok výslovne uvádza. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto mimoriadnosť dovolania často zdôrazňuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (por. rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014).

9. V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

10. Žalobca dovolaním napadol potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozhodnutí uvedených v § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., voči ktorým bolo dovolanie prípustné.

11. Predmetné dovolanie by bolo prípustné len vtedy, ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Žalobca procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a ich existenciu nezistil ani dovolací súd; nepreukázaná bola tiež vada konania namietaná žalobcom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

12. Dovolateľ mal za to, že v konaní mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Namietal, že rozhodnutia súdov nižších inštancií sú nedostatočne odôvodnené a nepreskúmateľné.

13. Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. sa rozumel nesprávny postup súdu, ktorý mal za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka občianskeho súdneho konania (napr. práva zúčastniť sa na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote urobiť procesný úkon a pod). Najvyšší súd v minulosti často zdôrazňoval, že pre záver o existencii procesnej vady konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. (a teda aj vady uvedenej v písmene f/ tohto ustanovenia) nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že sa súd dopustil takej vady; rozhodujúcim bolo výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 2 Cdo 609/2015, 3 Cdo 409/2015, 4 Cdo 143/2015, 5 Cdo 238/2015, 6 Cdo 30/2016, 7 Cdo 371/2015, 8 Cdo 34/2016). V prejednávanej veci z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobcovi bolo niektoré z týchto práv odňaté, resp. aby boli splnené podmienky zakladajúce uplatnený dovolací dôvod v

zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

14. Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko bolo uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016. Najvyšší súd, stotožňujúc sa v preskúmvanej veci so závermi, na ktorých spočíva predmetné stanovisko, skúmal, či v danej veci ide o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd však nezistil, že by o takýto prípad v prejednávanej veci išlo; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje riadne vysvetlenie dôvodov (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie), na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie a prečo sa nestotožnil s tvrdeniami, resp. odvolacími dôvodmi žalobcu. Odvolací súd dostatočným a zákonne súladným spôsobom (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p. vo väzbe na § 157 ods. 1 a 2 O.s.p.) uviedol dôvody, ktoré ho viedli k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie, resp. prečo sa so závermi súdu prvej inštancie stotožnil. Vo väzbe na uvedené najvyšší súd uvádza, že odvolací súd dovolateľovi neodňal zákonnú možnosť konať pred súdom a jeho rozhodnutie nevykazuje známky zmatčnosti. Námieta existencia vady konania podľa ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. preto neobstoí.

15. Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch mohla nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladáť vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a to napríklad, ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahovalo vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie malo také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížia k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009). Po preskúmaní spisu dovolací súd nezistil, že by v prejednávanej veci bol dôvod pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016.

16. Pokiaľ dovolateľ namieta nedostatky týkajúce sa odôvodnenia a nevysporiadania sa so všetkými otázkami dovolateľa podaným dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, treba uviesť, že nie je povinnosťou súdu v konaní dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranou konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu prvej inštancie, ale aj odvolacieho, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na spravodlivý proces (bližšie pozri sp. zn. 6 Cdo 145/2011, sp. zn. II. ÚS 78/05).

17. Vo svojej ustálenej judikatúre ústavný súd zdôraznil, že odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/2009).

18. Podľa názoru dovolacieho súdu uvedené odôvodnenia súdov v súhrne možno považovať za preskúmateľné. Skutočnosť, že žalobca má odlišný názor, bez ďalšieho nezakladá absurdnosť rozhodnutí. Rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s potvrdzujúcim rozhodnutím súdu prvej inštancie umožňuje preskúmať ako, na základe čoho a z akých dôvodov súdy rozhodli. Ich skutkové a právne závery nie sú v danom prípade zjavne absurdné. Dovolací súd považuje rozhodnutia súdu prvej inštancie

a odvolacieho súdu za vecne správne a dostatočne odôvodnené.

19. Žalobca vzniesol aj množstvo ďalších námietok vo vzťahu k odôvodneniu rozhodnutia odvolacieho súdu, v skutočnosti však nimi len vyjadroval svoj nesúhlas s výsledkom sporu a právnym posúdením veci súdmi. Otázky nastolené žalobcom sa týkajú skutkového a právneho posúdenia veci súdmi. Dovolací súd preto zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, na ktorých je rozhodnutie založené, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Skutočnosť, že žalobca má odlišný právny názor než konajúce súdy bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Za porušenie základného práva na spravodlivé súdne konania podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavy“) v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

20. Ostatné námietky dovolateľa, ktorými spochybňoval závery súdov nižších inštancií z hľadiska obsahového spadajú pod činnosť spočívajúcu v právnom posudzovaní veci súdom, pri ktorej súd zistený skutkový stav podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy. Touto činnosťou súdu ale nedochádza k odňatiu možnosti strane sporu pred súdom konať, lebo právnym posúdením veci sa jej neodníma možnosť uplatnenia procesných práv v konaní v zmysle vady uvedenej v ustanovení § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď R 43/2003).

21. Právne posúdenie veci súdmi nižších inštancií je v konštantnej judikatúre najvyššieho súdu považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie, o taký prípad ale v danej veci nešlo, zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že prípadné nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších inštancií nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď R 54/2012 a tiež niektoré ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad vo veciach sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 49/2012, 7 Cdo 212/2013), preto sa dovolací súd správnosťou právneho posúdenia veci súdmi nižších inštancií nezaoberal.

22. Dovolací súd dodáva, že súd prvej inštancie sa dostatočným spôsobom vysporiadal s tým, prečo žalobcovi nárok na náhradu nemajetkovej ujmy zamietol. Odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie stotožnil a v odôvodnení svojho rozhodnutia zdôraznil svoj predchádzajúci právny názor, ktorého sa súd prvej inštancie po zrušujúcom uznesení držal. Dovolací súd má za to, že odvolací súd sa dostatočne vysporiadal so všetkými právne významnými tvrdeniami žalobcu. Na základe uvedeného preto namietaným procesným postupom nemohlo dôjsť k procesnej vade konania uvedenej v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

23. Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p., preto najvyšší súd dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napádaného rozhodnutia odvolacieho súdu.

24. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.